

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΑ ΤΣΕΚ

Ἀπὸ τὸ πρῶν πού βγήκα ἔξω τρεῖς μαντέφει· κάτι εἶχα νὰ ἰδῶ σπουδαῖο· ἕνα πουλάκι μου τὸ εἶπε καὶ τὰ πουλιά τὰ πιστέω ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὅπως πιστέω καὶ τὴ Γοργόνα, τὴ ζωγραφιστὴ στὸ μπαλκόνι τοῦ γέρω Κοτσωρόνη στὸ χωριό, πού ἀλλομονο! Εἶχε δὲν εἶχε ὁ κουτσός ὁ δάσκαλός μου, ὁ κουτσοβιοφάνης, μᾶς ἔκανε νὰ τὴ μισήσουμε γιατί, λέει, «δὲν συνδέετο μετὰ τὸν ἀρχαῖον κόσμον εἰς μάχην τινὰ ἢ δημιουργίαν | νομοθετικὴν !!!»

Ὅσο νὰ βγάινουμε συμπέρασμα, τὰ καψόπαιδα, ἀπὸ τὴ σοφὴ φράση τοῦ δάσκαλου, ἀηδιάσαμε καὶ τὴ γοργόνα, τ' ἀλησιόμητο σύμβολό μου, καὶ τὴ ζωὴ μας ἀλάκαιρη.

Ἄς εἶναι, γιὰ τὸ σπουδαῖο μάντεμα ὁ λόγος. Τὸ περίμενα ὅλη τὴν ἡμέρα ν' ἀληθύνει κ' εἶχα ἀπελπιστεῖ. Ντροπιασμένος περπάταγα γιατί ψέφτρα ἔβλεπα τὴν πίστη μου στὰ πουλιά. Μὰ ἡ ζωὴ μας εἶναι παράξενη. Ἄργεῖ ἄργεῖ, καὶ στὸ τέλος νὰ τινε μπρός σου.

Τὸ φίλο τότε ξάγκρισα — ἦταν καὶ νύχτα — στὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Σὰ ζύγωνα μου φώναξε :

— Σὰς ρημάξαμε, λέει.

— Ἀληθινά! μὰς ρημάξατε... Εἴμαστε τὸ λοιπὸν πολιτεῖες καὶ μπήκατε σεις οἱ κουρσάροι; κ' ἤθελα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὸ πῶς δὲ ντρέπονται πού κοροϊδεύουν τὸν κόσμο, μὰ τὸ γέλιο πού μοῦριχνε ἦταν ἡ πιὸ σωστὴ ἀπόκριση πού ζητοῦσα.

— Ἐ! αὐτὰ βλέπεις ἔχουν οἱ πόλεμοι! Ὁ κάθε πόλεμος μὲ τοὺς παραλογισμούς του.

— Δηλαδή, θὰ θέλεις νὰ πεις ὁ κάθε ἄτιμος, ὁ ληστρικός πόλεμος...

— Δὲ βαργιάσαι, καημένε! Γιὰ τὸν κοσμάκη τί θὰ πει καλὸς καὶ κακὸς πόλεμος! Νὰ μὴν ἤξερες εἰ ζητάει ἀπὸ τὸν τύπο ὁ νουναῖς, μάλιστα! μὰ τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω.

Ἐνοιωθα πῶς ὁ φίλος σὰ νὰ περίμενε κάποιον γιὰ νὰ τοῦ ξεμολογηθῇ τὴν ἀμαρτία του. Κι' ἀκόμα, ἐπειδὴ πιστέω πῶς ὅλοι γύρω του ἦταν ἀμαρτωλοὶ στὸ ζήτημα, γύρευε νὰ ξεμολογηθῇ καὶ κεινῶν τίς ἀμαρτίες καὶ μούλεγε γιὰ κάποιες ἀσημαντες, στὸ φαινόμενο, λεπτομέρειες, κι ὅταν αἰσθάνθηκε ἀλαφρωμένο τὸ στῆθος του, γέλασε, γέλασε πολὺ κι ἄθῶα, φχαριστημένος. Τὸν ἐχαιρόμουν.

— Μὰ εἶναι πράγματα, ἀδερφέ μου, ἀφτὰ ἄξια γιὰ νὰ κρατοῦν πολὺ;

— Καὶ τὸ «Συμπέρασμα» πῶς πάει;

— Ἄς εἶναι· τὸ Συμπέρασμα θὰ γραφτεῖ τεχνικὰ κι' ἔτσι δὲ θὰ διαφέρει ἀπὸ τὸ Δημοψήφισμά — καὶ μὲ χαμηλωμένο τόνο φωνῆς καὶ θλιβερὸ ἐπρόσθετος: Φαντάσου, φίλε μου, νὰ σ' ἀναγκάζει ἡ μασκαροδουλειὰ σου νὰ μὴ σέβασαι τὸν ἑαυτό σου. Νὰ μὴν ξέρεις τί λές! Καὶ πάλι καλὰ ὡς ἐδῶ! Ἐρεῖς τί εἶχαμε σκοπὸ νὰ κάνουμε; Νὰ δημοσιεύσουμε τοὺς ἀριθμούς τῶν ἐπιταγῶν πού λαβαίνει ὁ «Νουμάς» ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ τότες ἄς πηγαίνατε νὰ πείσετε τὸν παλιόκοσμο, πῶς δὲν πλερώνετε ἀπὸ τὸν Πανσλαβισμό!

Ἐφριζα μὲ τὸ Βουλγάρικο πνεῦμα πού ὀδήγησε τοὺς «Ἕλληνας» πατριώτες μου στὸν πόλεμο (;) — ὅπως εἰρωνικὰ βέβαια τὸν ἐχαρακτήρισεν ὁ φίλος — ἐφριζα κι ἀποσβολώθηκα.

— Θὰ τὸ κάνατε ἀφτό;

— Γιατί ὄχι! Μήπως δὲ σὰς ἐμπνέουμε καθημερινὰ τέτιες κι ἄλλες προσυχίες;

— Κι ἀφτὴ γιὰ προσυχιά τὴν ἔχεις; Ἄφτὸ εἶναι κακούργημα.

— Κάτου ἀπὸ μιὰ μεταξωτὴ σημαία καθαρινοῦσιάνου ὅλα εἶναι ἄγια καὶ μεταξωτά! εἶπε ὁ φίλος ἀποφθεγματικὰ. Δὲν πιστέω μολαφτὰ νὰ θυμώσατε καὶ πολὺ... Πάλι καλὸ σὰς κάναμε. Μὴν κοιτᾶς τώρα τί γράφουμε: σὰς καταστρέψαμε, σὰς «κατεβαραθρώσαμε», ἀφτὰ ἔπρεπε σὰν ἀντίπαλοι νὰ τὰ γράψουμε.

— Σὰν ἐβγενικοί μάλιστα ἀντίπαλοι!

— Ἐ, ἀφτὸ πιά εἶναι τῆς ἀνατροπῆς τοῦ καθενός! μὴν παραξενέβεσαι. Τὴ δουλιὰ σας, τὴ δουλιὰ σας! Κάτω ἀπὸ τὸ καραβόπανο δουλεύει κανεὶς πιὸ ἀσφαλισμένα.

Ἄσπὸν ἄγέρα τὸ δυνατὸ τῆς ζωῆς κι ἔξω στὸ πέλαγο, γιὰ ν' ἀρματώσουνε καράβι, μεταξί δὲ θὰ ζητήσουν οἱ νάφτες. Καραβόπανο. Ἀπὸ μεταξί φιλάνουν μισοφόρια καὶ καλτσοδέτες. Κ' ἡ ζωὴ εἶναι δικὴ σας κι ὁ ἄγέρας τοῦ πελάγου δικός σας.

Ἄ'Εμᾶς κλάφτε μας μονάχα. Εἴμαστε τὰ λαφάρια τ' ἀσυλλόγιστα πού γιὰ νὰ κολακεψοῦμε στὸ καθρέφτισμα τοῦ νεροῦ, μὰς πῆρε τὸ ποτάμι καὶ πάει!

Κλάφτε μας μονάχα».

Κεῖνη τὴ στιγμή περνοῦσε τὸ τράμ. Μὲ καληνύχτισε καὶ μπήκε μέσα.

Κι ἀληθινὰ μού φάνη σὰ νὰ εἶταν ἕνα πτώμα τοῦ σήμερα καὶ τὸ τράμ μιὰ νεκροφόρα πού τότε πῆρε γιὰ νὰ τὸν πετάξει... στὴν Ὀμόνοια!

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ Παρθένα, πού μπροστά της γονατίζουν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τ' οὐρανοῦ, καταμόναχη καὶ καταλυπημένη ζητᾶ παντοῦ τὸ Θεοπαῖδι της πού χτὲς τὸ βράδυ χάθηκε γυρνώντας ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ μεγάλη γιορτὴ. Τὸ γυρεύει μεσ' τίς γυναῖκες, τὸ γυρεύει στοὺς δρόμους.

— Ποῖος εἶδε ἕνα παιδί, λέει, χαμένο ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ μὲ κατὰχρυσά μαλλιά, μὲ μεγάλα μάτια, μὲ ὑέτωπο ἤσυχο καὶ μεγάλο σὰν τὸν ἥλιο;

Μιὰ γυναῖκα τῆς ἀπάντησε.

— Πέρασε ἀπ' ἐδῶ χτὲς τὸ βράδυ. Γυρνοῦσε ζητώντας ἐλεημοσύνη κ' ἔλεγε:

— Σ' ὅποιον μού δώσει, θὰ δώσω πλούτη περισσία. Τοῦ τᾶχω φυλαμμένα στὸ βασίλειο τοῦ Πατέρα μου.

Βγήκα στὴν πόρτα μ' ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἐλεημοσύνη. Τὸ εἶδα ἦταν μικρὸ κ' ἔτρεμε ἀπὸ τὸν κρύο ἄερα, γιατί ὁ ἥλιος βασιλεύει καὶ κόντευε ἡ νύχτα.

— Ἐμπα μέσα, μικρὸ μου, γιὰ σένα ἀνοιξα τὴν πόρτα μου, τοῦ εἶπα.

Μπήκε καὶ κάθησε καταγίς, στὸ πάτωμα. Δὲν ἤδρε καλύτερο μέρος γιὰ νὰ καθῆται;

— Ποῖος εἶσαι; τὸ ρώτησα.

Σὰν ἄγγελουδι μού ἀπάντησε.

— Εἶμαι παιδί τοῦ αἰώνιου Πατέρα. Παρθένα εἶναι ἡ μητέρα μου. Μὲ λένε Ἰησοῦ καὶ ἔρχομαι γιὰ νὰ σὲ σώσω.

Τοῦ ἔτοιμασα μὲ μεγάλη φροντίδα τὸ κρεβάτι μου, δὲ θέλησε ὅμως παρὰ λίγη ψάθα καὶ μιὰ πέτρα γιὰ προσκέφαλο. Αὐτὰ καὶ τίποτ' ἄλλο. Κοι-

μήθηκε ὅλη τὴ νύχτα γλυκὰ γλυκὰ καὶ σὺνζύπνησε τὸ πρῶν μὲ καλημέρησε κ' εὐλογώντας με μ' ἄφησε μὲ τὸ Θεό. Μοῦ πῆρε τὴν καρδιά γιατί τρέμει ἀπὸ Ἄγάπη.

Ἡ Παρθένα ἔφυγε ἀπὸ κεῖ λιγάκι πιὸ παρηγορημένη ἀπὸ πρῖν, γυρεύοντας τὸ ἀκόμα στοὺς δρόμους. Ποῦ λοιπὸν κατάφερε νὰ τὸ βρῇ; Μὲς τοὺς σοφοὺς τοὺς πιὸ ξακουσμένους. Ἄπ' αὐτοὺς τὸ φέρανε θριαμβευτικὰ στὴ μητέρα του.

(Fernan Caballero).

T. Γ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ὁ κ. Dieterich ἔγραψε τώρα κοντὰ στὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «Die Grenzboten» μιὰ ὡραία καὶ γεμάτη ζωὴ περιγραφή τῆς «Κάλυμνος, τῆς Σύμης, τῆς Κός, τῆς Ρόδου καὶ τῆς Σάμου». Ὁ συγγραφέας δίνει στοὺς πατριώτες τοῦ μιὰ καθαρὴ ἰδέα γιὰ τὴ σημερινὴ κατάστασιν αὐτοῦ τοῦ μέρους τῆς Τουρκοκρατουμένης Ἑλλάδος καὶ βλέποντας τὰ πράγματα μὲ ἀμερόληπτα μάτια—καὶ ἴσα ἴσα γι' αὐτὸ μού φαίνεται εὐλικρινὴς φιλλέλληνας ἢ καλύτερα ρωμιόφιλος, ὅπως ὁ ἴδιος λέει τὸν ἑαυτόν του—μένει πάντα στὰ ὄρια τῆς ἀληθείας. Μιλᾷ ὁ κ. Dieterich καὶ γιὰ τίς προόδους τῶν νησιῶν καὶ γιὰ τὰ ἴχθια τους. Μιλᾷ γι' ὅλα, γιὰ τὴ φύσιν τῶν νησιῶν, γιὰ τοὺς κατοίκους, γιὰ τὴ ζωὴ τους, γιὰ τὰ ἔθιμά τους, γιὰ τίς χαρὲς καὶ τὰ βάσανά τους, γιὰ τὴν παραγωγή τῆς γῆς κ. τ. λ. Μόνον γι' ἕνα δὲν μιλάει, γιὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῶν νησιῶν· τὸ πολὺ ρίχνει κάποτε μερικὲς σημειώσεις ἀπὸ τὴ μεσαιωνικὴ ἱστορία τους, πρὸ πάντων τῆς Ρόδου. Γι' αὐτὸ βέβαια δὲ θὰ λυπηθῇ κανένας, ἐξὸν ἀπὸ τοὺς δασκάλους τοὺς ἀρχαιομανεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουμε καὶ στὴ Γερμανία καμπόσους.

×

Ὁ χάρος τοῦ «Νουμάς» δὲν ἐπιτρέπει νὰ μάθουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ ὅλης τίς λεπτομέρειες τῆς ὡραίας περιγραφῆς. Γι' αὐτὸ θὰ περιορισθῶ μόνον στὰ κυριώτερα.

Ὁ κ. Dieterich διαιρεῖ τὰ νησιά σὲ δύο κύκλους, τῶν «μεγάλων καρποφόρων», στὸν ὅποιον ἀνήκουν ἡ Ρόδος, ἡ Κὸ καὶ ἡ Σάμος, καὶ τῶν «μικρῶν ἀκαρπύων», πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν Πάτμο, τὴν Ἄλεο, τὴν Κάλυμνο, τὴν Ἀστυπαλαῖα καὶ ἀπ' τὴ Σύμη. Ἐξὸν ἀπ' τὴ Σάμο, πού κατέχει ἐξ αἰτίας τῆς αὐτονομίας της μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσιν, ἀπαντοῦμε στὰ μεγάλα καρποφόρα νησιά, στὴν Κὸ καὶ στὴ Ρόδο, ἕνα ἀραιὸ πληθυσμὸ, πού μὲ τὴ φτώχεια καὶ τὸ κακοκαρδισμὸ του βρίσκεται σὲ λυπηρὴ ἀντίθεση μὲ τὴν ὡραία καὶ εὐτυχισμένη φύσιν, ἐνῶ στὰ μικρὰ νησιά, πού δὲν ἔχουνε σχεδὸν τίποτε ἄλλο παρὰ πέτρες, ἐπικρατεῖ ζωὴ καὶ κίνηση σὲνα σχετικῶς πυκνὸ πληθυσμὸ. Κατὰ τὸν κ. Dieterich ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς παράδοξης ἀντίθεσης εἶναι πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ. «Ὅταν ὑστερα ἀπὸ τὴν κήρυξιν τῆς ἑλληνικῆς ανεξαρτησίας (1832)» γράφει ὁ συγγραφέας παρακάτω, εἶγινε καὶ ἡ Σάμος ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν Δυνάμεων σχεδὸν ἐλεύθερη, θεώρησε ἡ Πύλη γιὰ καλὸ νὰ δώσῃ σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρασιατικὰ νησιά προνόμια, γιὰ νὰ μετριάσῃ λίγο τὴ μεγάλη ἀντίθεση στὴν κυβέρνησιν τῶν νησιῶν. Ἐδῶκε στοὺς

κατοίκους τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγουνε δικούς τους χριστιανούς κυβερνήτες, τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὸ κεφαλαίτικο, καὶ τὴ λογοκρισία δὲν τὴ ἐφάρμοξε πιά τὸσον αὐστηρά. Αὐτὰ τὰ προνόμια ὅμως εἶχανε μόνο τὰ μικρὰ καὶ ἀκαρπα νησιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ Τουρκία δὲ φοβούτανε τόσο, ἐνῶ τὰ μεγάλα ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν ἀναλλοίωτα τὸ ζυγὸ τοῦ τυράννου καὶ νὰ πλερώνουνε φοβεροὺς φόρους· εἶχε μάλιστα ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις τὸ προηγούμενο τῆς ἐπανάστασης τῆς Χίος (1821). Γι' αὐτὸ ἐπῆγαν οἱ Τούρκοι κατὰ προτίμησιν στὰ μεγάλα ἀγροτικὰ νησιά νὰ κατοικοῦνε, ὅπου δὲ εἶτανε καὶ στὸ στοιχεῖο τους, καὶ ἔδωκαν στὰ μικρὰ ἐμπορεύμενα ἕνα, γιὰ Τουρκικὰ ἐπαρχίαι, ἀρκετὰ μεγάλο μέτρο αὐτονομίας.»

×

Ὁ προσεχικὸς ἀναγνώστης τῆς περιγραφῆς θὰ βρῆ, ὅτι ὁ κ. Dieterich τοὺς Ἕλληνας κατοίκους τούτων τῶν νησιῶν θεωρεῖ πολὺ γερὸ καὶ πολὺ τιμοστοιχεῖο τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ὁποῖο εἰμποροῦσε καὶ πάλι, καθὼς στὴν ἀρχαιότητα, νὰ φτάσῃ στὸ δρόμο ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, ἂν τοῦ ἔλειπαν δυὸ μεγάλα κακὰ, ποὺ εἶναι τὰ μόνον ἐμποδία κάθε ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς προκοπῆς. Αὐτὰ εἶναι ἡ κακοδιοίκησις τῶν Τούρκων καὶ τὰ κομματικὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων.

Στὴν Κὼ καὶ στὴ Ρόδο φταῖνε οἱ Τούρκοι ὅτι αὐτὰ τὰ μέρη τῆς Τουρκοκρατημένης Ἑλλάδος κατάντησαν σχεδὸν νεκροταφεῖα. Ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων φόρων, ποὺ εἰσπράττει ὁ Τούρκος ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς χωριάτες, δὲ μποροῦτε ὡς τώρα νὰ γίνῃ μιὰ ἐλεύθερη ἀγροτικὴ τάξις. Ὁ ραγιαῖς βρασκεταὶ μὲ ὅλα τὰ ἔχει του στὰ χεῖρα τοῦ Τούρκου, ποὺ μὲ τὸ φορολογικὸ του σύστημα μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ κατὰ γράμμα θεόγυμνο. Γι' αὐτὸ δὲ χρειάζεται καὶ πολὺ μυαλὸ γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανένας ὅτι ἔτσι δὲ θὰ δοῦνε ποτὲ αὐτὰ τὰ νησιά προκοπὴ μὲ ὅλη τὴν ὠραία τους φύσιν καὶ μὲ ὅλη τὴν καλὴ θέλησιν τῶν Ἑλλήνων κατοίκων.

Στὴ Σάμο ὅμως, ὅπως καὶ στὴν Κάλυμνο καὶ στὴ Σύμη, δὲ φταῖνε τόσο οἱ Τούρκοι, ὅσο οἱ Ἕλληνες οἱ ἴδιοι. Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ νησιά, καὶ πρὸ πάντων ἡ Σάμο, ἔχουνε μεγαλύτερη ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν Κὼ καὶ τὴ Ρόδο, βρίσκουν ἐκεῖ ἡ πολιτικὴ καὶ τὰ κομματικὰ πάθη ἀρκετὸ ἔδαφος γιὰ νὰ καταστρέψουνε ὅσα οἱ Τούρκοι ἀφήσαν γερά. Ἐξ μιλῆσιν ὅμως ὁ κ. Dieterich ὁ ἴδιος. «Τί δὲ θὰ μπορούσαν οἱ Ἕλληνες τῆς Τουρκίας νὰ κάνουν γιὰ τὸν πολιτισμὸν, ἂν μονοιάζανε καὶ δουλεύανε μόνο γιὰ κοινούς καὶ μεγάλους σκοπούς. Ὑπερηφανεύονται γιὰ τὴν ἐθνικότητά τους, δὲν κάνουν ὅμως τίποτε γιὰ νὰ τῆς δώσουνε ἐξέλιξη καὶ ὑπόληψιν, ἐπειδὴ σκοπιζοῦν τὴ δύναμιν τους, ἐπειδὴ ὁ καθένας σκέπτεται τὸ ἴδιόν του διάφορον ἢ τὸ πολὺ τοῦ κόμματός του, καὶ ὄχι τὸ διάφορον ὄλων». Παρακάτω γράφει ὁ κ. Dieterich. «Τὰ κομματικὰ πάθη δὲν μᾶς ἀφήνουνε νὰ κάνουμε τίποτε, μού εἶπε ἕνας Καλυμνιώτης. Τὸ ἴδιο ἀπάντησε δῶ καὶ ἐξήντα χρόνια κάποιος σ' ἕνα Γερμανὸ ἀρχαιολόγον, ποὺ ρώτησε γιατί νὰ μὴ λείπουνε οἱ κομματικοὶ καυγάδες». Καὶ γιὰ τὴ Σάμο, ὅπου τὸ κακὸ εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν Κάλυμνο καὶ τὴ Σύμη, λέει ὁ συγγραφέας τὰ ἑξῆς. «Ἐτσι βρήκαμε τὴ ρίζαν τοῦ κακοῦ ποὺ ὄλους τοὺς καρπούς τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐλευθερίας κοντεύει νὰ χαλάσῃ· τοὺς κομματικούς καυγάδες, αὐτὸ τὸ ἔλλος, ποὺ κρυφοτρώγει ὄχι μόνο τὸ σῶμα τοῦ Σαμιωτικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὅπως στὴν Ἑλλάδα, ἔτσι καὶ στὴ Σάμο βρῆκαν τὰ κομματικὰ πάθη τὴ σκέπην τους στὴ λεγομένη «Βουλὴ», ποὺ ὅμως δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ

διοργανωμένη καὶ συστηματικὴ κομματικὴ μανία, ὅπου ὁ μόνος σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ξεπαστρέψῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ποὺ θὰ ἔχη γιὰ ἀποτέλεσμα τὴ γενικὴ αὐτοκτονία.»

×

Νομίζω ὅτι ἡ γνώμη τοῦ κ. Dieterich γιὰ τὴν ἑλληνικὴ Βουλὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀσκητὴ καὶ θὰ εἶναι σύμφωνα μὲ αὐτὸν ὅλοι οἱ φίλοι τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες πατριῶτες. Εἶναι βέβαια εὐκολώτερον νὰ πῆ κανένας τί δὲν ἔκανε ἡ Βουλὴ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸν παρὰ τί ἔκανε. Δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετὰ σημεῖα, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποὺ οἱ 235 «πατέρες τοῦ ἔθνους» θὰ πάψουνε νὰ «μαίνονται» εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐνα μέσον γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸν, τὸ κυριώτερον καὶ τὸ καλύτερον, μού φαίνεται ἡ ἐκδοσις μιᾶς καθημερινῆς ἐφημερίδας, ὅπως εἶναι ἡ «Μεταρρύθμισις», ποὺ νὰ ἔχη γιὰ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Βουλευτοκρατίας. «Τέχ' αὖριον ἔσεται ἀμεινον», μᾶς λέει κάθε μέρα ἡ καλὴ «Μεταρρύθμισις», ἀλλὰ μῆπως πλερώνεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ «τῶν Ἐσθλῶν τὸ γένος», ἀφοῦ ὅλοι ὅσοι δουλεύουνε γιὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ κάνουν μόνο γιὰ τὴ λάμπη τῶν ρουβλιῶν;

Ἀθήνα.

A. STEINMETZ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΒΗΜΑ

— Κατηγορῶ τοὺς Μαλλιαροὺς ὡς Ρωσ-δόφρονους!.. Μάλιστα, κύριοι!.. Σώσωμε τὴν γλώσσάν μας!.. Γκάρρρρρ!....

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμάτια ἰσχύοντα διὰ τὰς τρεῖς ὑπολειπομένας κληρώσεις τοῦ 1905, ἡτοι τῆς 3)16 Ἀπριλίου, τῆς 3)16 Ἰουλίου καὶ 2)15 Ὀκτωβρίου.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Μέχρις 20 γραμματ. πρὸς Δρ. 3.—ἕκαστον ἀπὸ 11—100 » » » 2.85 » » 101 καὶ ἄνω » » » 2.80 »

Παρὰ τῆ Ἐθν. Τραπεζῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

- Πόλεμον μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα Τζούλια μου!
- Ἀλήθεια τὸ λέει; Πήγαινε, σὺν εἶναι ἔτσι, καὶ πέ το τοῦ πατέρα!
- Εἶναι ἱστορικὸν τὸ δῆγημά σου;
- Ὅχι ἀποκριθῆκε ὁ φτωχὸς συγγραφεὺς. Εἶνε σύγχρονον γιὰ τὴν ὥρα, ὡς ποὺ νὰ δημοσιευθῇ ὅμως θαρρῶ πὺς θὰ γίνῃ ἱστορικόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ
Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἑβδομα-
τερικὸν φρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλον λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκιαι τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια, στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου. Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Επρου. ὁδ. Βουβουλίνης ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι ΠΡΑΜΑΤΑ

ΝΑ ΠΟΥΜΕ

καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκιο αὐτὴ τὴ φροῶ, δὲ μπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ κανεὶς τὸν κ. Μιστριώτη γιὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀντιγόνης του. Ἀρχαιολογικὸ συνέδριον γίνεται, ἀρχαῖο δράμα παρασταίνει καὶ αὐτός. Οἱ ξένοι σοφοὶ ξεκινήσανε κ' ἤρθανε δῶ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ὄχι γιὰ νὰ δοῦνε ἐμᾶς, τοὺς ζωντανούς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦνε τὴν ἀρχαία, τὴν πεθαμμένη Ἑλλάδα. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶδαν τὰ μάγμαρά της, ἔπρεπε νὰκούσουν καὶ τὴ γλώσσας της. Καὶ νὰ ποὺ ὁ κ. Μιστριώτης, σὰ γενικὸς πληρεξούσιος τῶν προγόνων ποὺ εἶναι, ἀνάλαβε κοντὰ σι' ἄλλα καὶ τὸ βαρὺ αὐτὸ φόρτωμα στὴ ράχη του νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ καὶ μιὰ τέλεια φωνογραφικὴ μηχανὴν ποὺ νὰ βγάξῃ ἀρχαῖες λέξεις καὶ φράσεις καταληλότατες νὰ συγκινήσουν ἀρχαιολογικὰ αὐτιά.

Ἄλλος λόγος, ἂν οἱ ξένοι ἀρχαιολόγοι φανέρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσουν τὴ σημερινὴ Ἑλλάδα. Τότε ἡ «Ἀντιγόνη» του πήγαινε περίπατο, κ' ἕνα δράμα, καὶ τὸ πιὸ ἀτεχνὸ μὰ ζωντανὰ γραμμένο, θάδεκε καλύτερα ἀπὸ τὸ ἀριστοτέγγημα τοῦ Σοφοκλέη. Τὸ μάτατρο καὶ πανέμορφο Στάδιο ὅπως ξαναμαρμαρωθῆκε τώρα, ἔτσι καὶ θὰ ξαναζωντανεῖ μὲ μιὰ τέτια ζωντανὴ παράστασις. Μὰ δὲν πειράζει. Αὐτὸ ποὺ δὲν ἔγινε σήμερα, μπορεῖ νὰ γίνῃ αὔριο, δταν κατορθώσουμε νὰ φτιάσουμε δική μας, Ρωμαϊκὴ ζωὴ, τέτια ποὺ νὰ ἄρχουνται οἱ ξένοι σοφοὶ νὰ τὴ γνωρίσουν καὶ νὰ τὴ μελετήσουν ἀπὸ κοντὰ.

Τὸ σήμερα ἀνήκει στοὺς πεθαμμένους καὶ στὸν κ. Μιστριώτη. Δικό τους εἶναι καὶ ἂς τὸ κάνουν, τι θέλουνε. Δὲν πειράζει ἂν παρασταίνεται [στὸ ἀρχαῖο ἢ «Ἀντιγόνη», καθὼς δὲν πειράζει καὶ ἂν ὁ κ. Μιστριώτης πιστεύει πὺς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἀρχαία γλώσσα μπαίνει σιγὰ σιγὰ καὶ δίχως νὰ τὸ νιώσουμε στὴ ζωὴ μας καὶ πὺς ὑστερ' ἀπὸ πέντε δέκα τέτιες παραστάσεις θάἀρχίσουμε καὶ μεις νὰ μεταχειριζόμεστε στοὺς καυγάδες μας τὰ λόγια τοῦ Κρέοντα καὶ στὰ μοιρολόγια μας τὰ λόγια τῆς Ἀντιγόνης.